

Vervolg dag 15.

Het is vier uur. Het wordt weer donker en het rommelt. Gaat er nu echt regen komen? Zal Beatrice met de regen in huis vallen???

Hoei! Het is nu tien over vier. Ineens kletteren de regenstralen als keien op het golfplatendak. Het is zomaar ineens koud. Zalig!

Beatrice kwam in de helse regen om half vijf thuis en weer waren er opeens zo'n 16 zuipnatte kinderen die begonnen te zingen en te dansen op de voorste waranda. Het begroetingsritueel klaarblijkelijk dat Beatrice, die gek is op kinderen, voor de jeugd op haar voorouderlijk land heeft ingesteld.

Eindelijk na afloop konden we naar de grote kamer gaan en konden we praten over de gebeurtenissen van die dag. Zij had een heel akelige dag gehad. Voelde zich ook heel beroerd, had vreselijke hoofdpijn. Wat bleek nu: het ging over mij!!! Ik ben hier gewoon als bezoeker (en verre van fit!), maar de priesters praten over een medische coördinator, dat ik mij heimelijk hier presenteer om het land te bespieden zogezegd. Het gaat allemaal over diocesane politiek. Wat akelig. En Beatrice kon alleen maar zeggen dat het helemaal niet zo was. Het voelt ook voor mij ineens niet meer zo fijn om hier te zijn. Tegen dit soort ideeën kun je niet op. Ik sta er helemaal buiten, maar toch is mijn verblijf hier in het diocees besmet geraakt. Waar halen ze het toch vandaan?

Ik vond het wel jammer dat ik van al die kinderen geen foto had gemaakt. Er is geen TV, maar ze maken hun eigen vertier en met wat een plezier en creativiteit!

Ondanks de vreselijke hoofdpijn ging Beatrice toch stilletjes maar haar was doen. Bezig zijn kalmeert de geest en ja hoor, na een tijdje werd het minder. Voor het avondgebed kwam er maar één man. Die hield het kort en was gauw weer weg. Ik had gezegd dat ik die avond vroeg naar bed wilde en nu dat Beatrice zo'n hoofdpijn had, kwam dat heel goed uit. Om 21.30 uur lagen we alle twee al op bed. Binnen de kortste keren hoorde ik in de kamer naast mij een machtig gesnurk. Zij sliep dus!